

Nicolas Dautricourt – vioară, Gary Hoffman – violoncel, Florent Boffard – pian

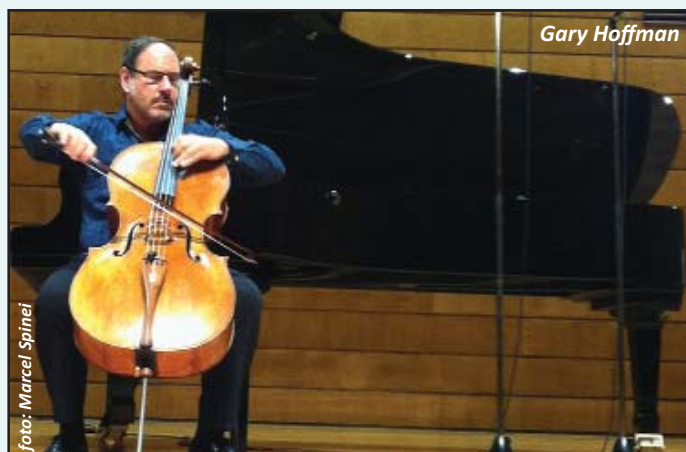
Sala Auditorium a găzduit duminică 17.09.17 un recital cameral post-romantic deosebit, cu o pleiadă de lucrări solistice pentru violoncel, pian, vioară, adunate în Trio la final. Soliștii, francezi și canadieni, au constituit un tot bine încheiat, cu sonorități traversând de la nuanțe de întineric până la clamări puternice. Violoncelistul canadian Gary Hoffman (Vancouver) a studiat la Chicago, iar în 1986 a obținut premiul I la concursul "Mstislav Rostropovich", ce i-a deschis o carieră internațională. Din 1990 cântă pe un instrument împrumutat *Niccolò Amati* (1662), care a aparținut lui Leonard Rose. Pianistul francez Florent Boffard a studiat la Lyon și Paris. În perioada 1988-1999 a cântat în *Inter Contemporain* condus de Pierre Boulez. În 2001 a primit *Prix Belmont* pentru activitatea sa. Violonistul francez Nicolas Dautricourt a studiat la Paris, vioara și compoziția. Cântă și jazz, alături de nume mari ale genului. Folosește un instrument *Antonio Stradivarius* (Cremona, 1713) *Château Fombrauge* - împrumut de Bernard Magrez, magnatul vinului francez.

Prima lucrare - Gaspar Cassado, *Suita pentru violoncel solo* (1925), se vrea a fi omagiu adus lui J. S. Bach. Violoncelistul catalan a avut o glorioasă carieră și o însemnată creație compozițională. Lucrarea are trei mișcări, în scriitură neo-clasică, de formă liberă: *Preludio - Fantasia* (Zarabanda), dramatic și melancolic în neo-baroc cu izbucniri de ritmuri spaniole; *Sardana* - dans catalan, se desfășoară într-o serbare populară, cu veselie dar și umbre melancolice; *Intermezzo - Dansa finale* (Jota) prezintă un dans popular din *Aragón*, puternic ornamentat cu structuri ritmice. Gary Hoffman a interpretat cu foarte bun gust și expresivitate, suita fiind bine primită de public.

A doua lucrare a fost semnată de George Enescu, *Piesă pentru pian solo pe numele Fauré* (1922). Opusul, construit pe sunetele numelui Gabriel Fauré, este omagiu adus marelui său

pian, apoi de ambele instrumente, într-un dialog și echilibru desăvârșit; *Andante*, cu o temă delicată, expresivă, la vioară, pe un balans în 9/8; *Allegro vivo* este un scherzo strălucitor, urmat de un *Trio* liric; *Allegro quasi presto* (formă de sonată) este plină de dramatism, într-un dualism cu atmosferă delicată. Camille Saint-Saëns nota: ... *în această sonată găsești ... forme noi, culori tonale neobișnuite ... ritmuri neașteptate, o magie care plutește peste toate ...* Soliștii au configurat muzica cu expresivitate și participare autentică, dramatică și emoționantă, fiind mult aplaudați de public.

A patra lucrare - Eugène Ysaÿe, *Sonata pentru vioară solo nr 3 „Georges Enesco”*, din ciclul de 6 *Sonate* op.27 (iulie 1923). Marele violonist belgian a avut și o bogată creație compozițională, dedicată violii, dar și pentru orchestră. Fiecare lucrare din cele șase are câte o dedicație: *Jacques Thibaud*, *Fritz Kreisler*, ș.a. *Sonata* este o lucrare concisă, o baladă în două secțiuni: *Lento molto sostenuto* - un recitativ cu accente

dramatice și *Allegro în tempo giusto e con bravura*, de mare virtuozitate. Folosește un limbaj sonor modern, cu scări cromatice juxtapuse cu hexatonale, melisme, un modal cu aromă arhaică, cu o agogică și ritmică dând senzația unei forme libere. Nicolas Dautricourt a susținut lucrarea cu multă sensibilitate, lirism incantatoriu cu opțiunea de eferescență în undă improvizatorie, marcând un punct culminant al concertului, bine primit de public.

Ultima lucrare - *Trio* (1914) de Maurice Ravel, alcătuit din: *Modéré*, *Pantomim*: *Assez vif*, *Passacaille*: *Très large*, *Final*: *Animé*, folosește o tehnică orchestrală specifică, cu sonorități uriașe. Prima mișcare *Bască în colorit*, e bazată pe dansul *zortziko* în 8/8 (3+2+3) - mama sa era de origine bască - cu moduri specifice de cântec malaezian, texturi de sunete în tril., tremol., harm., gliss., arpegg., iar în orchestrație corzile fiind la două octave, pianul între ele; *Scherzo* (3/4) și *Trio* - (2/4) cu melodii întrepătrunse; *Passacaglia* e bazată pe linia basului la pian, apoi corzile, cu un mare punct culminant; *Finalul* e clădit pe armonice la vioară și triluri la violoncel, peste care pianul prezintă tema în 5/4 și 7/4 etc, urmat de o *Coda*. Interpretarea a imprimat o linie de acută reflexivitate, stări confesive, noblețe, vis, rezonanță poetică, o adevărată trăire raveliană; au prezentat muzica din lumea quasi atemporală a lucrării, nostalgică și hipnotizantă - excepțional. Concertul a demonstrat o matură abordare a stilurilor, o pertinentă și capacitate superioară de a pune tehnica în slujba expresiei artistico-filosofice, individualizată, convingătoare, cu o viziune superioară asupra fenomenului estetic-muzical. La cererea publicului au interpretat R. Schumann, *Tree Canonic pieces* op.56, primită cu mult entuziasm!

profesor. Utilizând corespondența literală în concordanță cu sunetele, Enescu adună sunetele: Sol, La, Si, Mi, Fa, La, Re, Mi construind, într-o structură contrapunctică, cu pasaje cromatizante și o ritmică preponderent excepțională, un opus cu sonorități plăcute, frumos apreciat de public.

A treia lucrare - Gabriel Fauré, *Sonata op.13, în La major*, pentru vioară și pian (1876) continuă filonul liric beethovenian - brahmsian, de mare rafinament și sensibilitate. Lucrarea are patru părți: *Allegro molto*, (formă de sonată) cu tema expusă la

Marcel SPINEI